

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové, v právní věci žalobkyně: **E. L.**, zastoupena Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Španělská 770/2, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě z 28. 1. 2025, č. j. 19 Az 26/2024-115,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

### O d ů v o d n ě n í :

#### I.

[1] Rozhodnutím z 7. 11. 2023, č. j. OAM-676/ZA-ZA11-K10-2023 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

#### II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz) a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

#### III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Měla za to, že krajský

soud i přes rozsáhlé dokazování vyvodil z provedených důkazů chybné závěry a zatížil rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Zdůraznila dva důvody, pro které žádá v ČR o udělení mezinárodní ochrany. Jednak je to její nesouhlas s režimem v Rusku a s válkou proti Ukrajině, a rovněž má obavy z pronásledování z důvodu její sexuální orientace. Se svojí současnou přítelkyní nemůže realizovat svůj vztah nikde jinde než v ČR. Před krajským soudem namítala zejména neaktuální a nedostatečné podklady, ze kterých žalovaný vycházel. Nesouhlasila s tvrzením, že je její postup zcela účelový. Žalovaný jí vytýkal, že k podání žádosti o mezinárodní ochranu přistoupila až po poradě s advokátem. Dříve však o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu nevěděla. Situace ohledně LGBT komunity v Rusku se zásadně zhoršuje včetně narůstající nenávisti ve společnosti. Stěžovatelka sice není veřejně známou aktivistkou v boji proti režimu ani se dostatečně veřejně nehlásí k příslušnosti s k LGBT komunitě. To však nemůže vyloučit možnost pronásledování či hrozby vážné újmy. Příslušníci LGBT komunity jsou stále častěji pronásledováni a dochází k diskriminaci a šikaně ze strany policie. Ruské úřady přijaly nové zákony namířené proti LGBT komunitě a nevládní organizace, které se snažily LGBT komunitu podporovat, čelí tvrdým represím. Ruské úřady podobné útoky odmítají klasifikovat jako zločiny z nenávisti motivované sexuální orientací oběti, což vede k bagatelizaci a nedostatečnému vyšetřování. Žalovaný měl posoudit, zda se v jejím případě nejedná o odůvodněné obavy z pronásledování na tzv. kumulativním základě. Jak žalovaný, tak krajský soud nesprávně posoudili postavení sexuálních menšin v Rusku a dostupnost vnitřní ochrany před útoky soukromých osob z důvodu příslušnosti k sexuální menšině. Prokázala, že je, byť v přiměřené míře, aktivní nejen ve svém okolí, ale i na sociálních sítích, jakož i to, že kritici ruského režimu čelí stále většímu nebezpečí v případě návratu do Ruska. Pokud žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, měla jí být udělena alespoň doplňková ochrana podle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

#### IV.

[4] Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu. Plně přitom odkázal na správní spis, na obsah napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Jak napadené rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Navrhl odmítnutí kasační stížnosti jako nepřijatelné.

#### V.

[5] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro kasační soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. O takové

pokračování

pochybení se může jednat např. tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013-18, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 7 Azs 13/2014-52, či např. ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Uvedené závěry jsou aplikovatelné i po novele soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 Azs 171/2021-47 atp.).

[6] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do stěžovatelčina hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatelka ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[7] Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Rozsudek krajského soudu požadavkům přezkoumatelnosti dostál, je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Odpovídá konstantní judikatuře správních soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25. Subjektivní nesouhlas stěžovatelky s důvody rozhodnutí nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným.

[8] Stěžovatelka podala 8. 3. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Sdělila, že je státní příslušnicí Ruska, ruské národnosti. Není členkou žádné politické strany, není politicky aktivní. Je svobodná, bezdětná. V místě posledního bydliště žila asi rok a půl před odjezdem z Ruska. Do České republiky naposledy přijela v lednu 2022 letecky z Moskvy na studijní vízum. Studentské vízum jí nebylo prodlouženo, platnost víza skončila 31. 10. 2022. Je proti vládě v Rusku a přísluší k LGBT komunitě. Bojí se, že po návratu do Ruska ji označí za zahraničního agenta. V únoru 2023 šla na cizineckou policii a obdržela výjezdní vízum. Následně navštívila centrum pro pomoc uprchlíkům z Ukrajiny a tam jí právník poradil, aby podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. V době, kdy žila v Rusku, tam neměla žádné potíže. V únoru nebo březnu 2022 se v Ostravě zúčastnila demonstrace na Masarykově náměstí. Jiných akcí se nezúčastnila, svůj nesouhlas s ruskou politikou nevyjadřuje, mluví o tom jen se svými kamarády.

[9] Míra potřeby zjišťování skutkového stavu ze strany žalovaného se vždy odvíjí od tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu. Žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení, a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, a ze dne 19. 1. 2017, č. j. 2 Azs 272/2016-47). Žalovaný vyhodnotil tvrzení stěžovatelky jako nedostatečná pro poskytnutí některé z forem mezinárodní ochrany, což potvrdil i krajský soud. I tak se však žalovaný situací v Rusku ohledně LGBT komunity zabýval a obstaral si k tomu dostatek relevantních podkladů. Zohlednil rovněž tvrzení stěžovatelky, že tam neměla žádné potíže. Vycházel ze zpráv o zemi původu, z nichž vyšel i žalovaný, přičemž tyto lze považovat za dostatečné a přiměřeně aktuální (Informace OAMP, Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 31. 10. 2023, Informace OAMP Ruská federace – Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, zacházení ze strany státních úřadů a monitoring sociálních sítí, ze dne 31. 10. 2023 a Informace OAMP ze dne 17. 10. 2023, Sexuální menšiny – zákon zakazující propagaci homosexuality, diskriminace a zločiny z nenávisti, postoj státních orgánů, neziskové organizace, současná situace s výjimkou regionu severního Kavkazu). Dále krajský soud doplnil dokazování o důkazy provedené při ústním jednání (zpráva z [www.irozhlaz.cz](http://www.irozhlaz.cz), článkem s titulem Nejvyšší soud v Rusku uznal „mezinárodní hnutí LGBT“ jako extrémistické a zakázal jeho činnost, publikovaný dne 30. 11. 2023, fotografiemi stěžovatelky, zprávou Amnesty International, publikované 5. 12. 2023, článek s názvem Rusko: Rozsudek označující LGBTI+ lidi za „extrémistické“ bude mít katastrofální důsledky, článkem z [www.lemonde.fr](http://www.lemonde.fr) s názvem Rusko přidalo „mezinárodní hnutí LGBT“ na seznam „teroristů a extrémistů“, publikovaný dne 22. 3. 2024, a Informací OAMP, Ruská federace, Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, zacházení ze strany státních úřadů a monitoring sociálních sítí, ze dne 8. 7. 2024).

[10] Stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti, podle kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Výslovně sdělila, že ve vlasti nikdy neměla žádné problémy se státními orgány ani bezpečnostními složkami, nebyla tam trestně stíhána, neměla žádné potíže

pokračování

s vycestováním, z vlasti odjela plánovaně za účelem studia v České republice, a to bez jakýchkoli problémů na hranicích.

[11] V rozsudku č. j. 2 Azs 66/2006-52 Nejvyšší správní soud uvedl, že se sexuální orientace žadatele o azyl může být podle okolností a s ohledem na poměry v zemi původu považována za znak jeho příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatelů do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008 č. j. 4 Azs 47/2007-60, či ze dne 9. 6. 2008 č. j. 5 Azs 18/2008-83). Je zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008 č. j. 2 Azs 71/2006-82 a ze dne 13. 8. 2010 č. j. 4 Azs 11/2010-112). Žalovaný z opatřených podkladů nezjistil, že by stěžovatelce takové pronásledování hrozilo. To, že na území České republiky měla navázat vztah s německou studentkou, sama sebe označila za bisexuála a zařadila se do LGBT komunity, není bez dalšího důvodem pro závěr o přiměřené pravděpodobnosti jejího budoucího pronásledování v případě návratu do vlasti ze strany státních orgánů země původu. Stěžovatelka neměla potíže s ruským režimem, otevřeně proti němu nikdy nevystupovala a na území České republiky vyjadřuje své kritické názory na ruský režim v minimální míře.

[12] Stěžovatelka namítala nedostatečné zjištění skutkového stavu, pokud jde o naplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany. Je na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělí, či nikoliv. Správní uvážení podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (srov. k tomu např. rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, nebo usnesení ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 Azs 14/2013-16). Úvahy žalovaného považuje kasační soud ve shodě s krajským soudem za přezkoumatelné, žalovaný meze správního uvážení nepřekročil, jeho rozhodnutí je v souladu s dosavadní judikaturou.

[13] Stěžovatelce také nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, které by odůvodňovalo udělení doplňkové ochrany (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu). Nebylo prokázáno, že by v případě návratu čelila reálnému nebezpečí uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, jak jej vymezuje např. judikatura Evropského soudu pro lidská práva (viz rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, § 128 - 133; či rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Gäfgen proti Německu, 1. 6. 2010, stížnost č. 22978/05, § 88; viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82). Doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí

či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat.

[14] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatelky, jakož ani existenci pochybení krajského soudu takové intenzity, které by mohlo vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4. a usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2025

David Hipšr  
předseda senátu